

Nyårslöften 2018

Vilka nyårslöften borde Svenska kyrkan avlägga, borde vi som arbetar eller vistas i Svenska kyrkan avlägga? Ett nyårslöfte ska handla om sådant man inte gör men känner att man borde göra, något som tar emot. Kyrkans nyårslöften kan därför inte handla om att fira gudstjänst och ordna soppluncher. Sådant gör vi ju redan. Inte heller kan vi lova att fler ska komma eller att världen ska få fred. Det är ju sådant vi redan nu vill och kämpar för. Nej, våra löften måste handla om sådant som tar emot, som vi egentligen vill men som visat sig betydligt svårare i vardagen än i teorin. Jag tänker på tre områden där det är lätt att munnen snabbt ropar ja utan att så mycket mer händer: ett sådant löfte skulle rikta sig inåt, ett annat utåt och ett tredje uppåt.

Löftet inåt. Svenska kyrkan är en enhet och ändå inte. Hösten såg ett slut på den segslitna debatten om kyrkohandboken. Nu ska den implementeras på något sätt. I all sin spretighet. För varje församling är självstyrande, och ändå inte. Nu ska varje gudstjänst förhålla sig till den nya handboken, utan att tappa sin själ men ändå ge besökaren igenkännandets trygghet. Nyårslöftet måste handla om att varje dag balansera mellan mitt och vårt; min församling där jag verkar men också Svenska kyrkan som vi alla är en del av. Ingen likriktning, men inte heller så stor variation att kyrkans enhet brister. Mitt nyårslöfte måste innehålla en respekt för att vi alla ingår i en större helhet. Den kyrka jag tillhör är en del av den världsvida kyrkan och alla är vi delar av Kristi kropp. Samtidigt måste jag och församlingsborna där jag verkar få utveckla just de färdigheter som Gud gett oss, och finna en form där vår gudsrelation kan få mogna. Ett nyårslöfte som handlar om balansen mellan ett jag och ett vi. Det blir svårt att leva upp till, men viktigt.

Löftet utåt. Vi har äntligen fått fred med katolska kyrkan. Vad gör vi nu med freden? De fem imperativen som vi och påven signerade i Lund handlar om samverkan. Vill vi tala med katoliker? Hur gör vi det? I Lunds domkyrka har man fortsatt den konkreta dialogen och firar nu vesper tillsammans med katoliker, ömsom i domen och ömsom i den lokala katolska kyrkan. Ett konkret exempel på samverkan. Efter 500 år har vi äntligen lagt ner vapnen. Nu måste vi börja tala. Visst känns det lite ovant. Men det är nu som chansen finns. Om vi inte tar den, kommer framtidens dom att bli hård. Vill vi? Vill de? Vem ska börja?

Svenska kyrkan har skrivit på dokumentet Guds vägar som handlar om att vi behöver lära oss mer om judisk tradition, att acceptera att Jesus och apostlarna var judar och att all antisemitism är en kränkning av Jesus och hans familj. Hur talar vi med judar? Centrum för Religionsdia-

log i Stockholm tog under hösten initiativ till en blogg där evangeliebokens texter får speglas mot judiskt tänkande, allt för att ersättningsteologiska diken ska upptäckas men också djupare teologiska budskap bli synliggjorda. Bland bloggarna finns katoliker, judar och protestanter. Under adventstiden var 2000 personer inne och läste, och analyserna av texterna för jultiden och trettondagen hade besökts av 400 när SKT gick i tryck. Kanske kan denna blogg ses som ett gymkort. Nu har vi kortet och vi har varit på besök några gånger. Men ska det bli någon effekt vet vi alla att vi måste gå regelbundet, varje vecka! Orkar vi det? Behövs det?

Löftet uppåt. Det viktigaste löftet handlar om Gud. Svenska kyrkan är många saker, men det är framför allt en rastplats för människor på väg. Kyrkan pekar mot Gud, Kyrkans verksamhet har Kristus i centrum och Kyrkans mål är att hjälpa alla att fördjupa sin relation till Gud. Hur denna fördjupning ser ut, kan vi inte avgöra. Vårt ansvar är att erbjuda verktyg så att relationen mellan Gud och den enskilda människan kan få växa. Gör vi det? Eller fastnar vi i Excel ark, i verksamhetsberättelser, i budgetmöten, i terminsplaneringar, i gudstjänstförberedelser, i kampen med eller mot socialtjänsten, i diskussioner med maktthavare, i strävan efter en renare planet?

Relationen till Gud kan yttra sig i all denna strävan, men jag tänker att relationen i sig är något djupare, något inre, något tyst och personligt. Har jag tid till den min djupaste längtan? Tid varje dag? Orkar jag tala med Gud på varje fikapaus?

Som vanligt med nyårslöften handlar allt om motivation. Vill jag verkligen eller känner jag bara att jag måste och borde? Då dör allt efter en vecka. Det krävs lust för att förändra ett beteende. Har jag lust att umgås med mer Gud, att tala med katoliker, att lära av judar, att respektera kyrkan som en helhet?

Var hittar jag den lusten? 2018 kan bara bli annorlunda om du och jag hittar den lusten.

Gott nytt lustfyllt 2018

ULF LINDGREN

